

Nadělení před Vánoce

Strávit svátky se svým ex?
Co by se tak asi mohlo zvrtnout...

KATE STEWART

Nadělení před Vánocemi

Copyright © 2021 by Kate Stewart
First published 2021 by Kate Stewart
Paperback edition first published 2023 by Pan Books
an imprint of Pan Macmillan

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Doubravová, 2024
Cover © Moesha Parirenyatwa, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5288-1 (pdf)

*Nadělení před
Vánoce*

KATE STEWART

přeložila Michaela Doubravová

Pro mou rodinu, která mě drží při zemi. Mám vás moc ráda.
A... po pětadvaceti knihách je myslím konečně čas poděkovat
těm zmetkům, co mi zlomili srdce. Díky za municí.

První kapitola

WHITNEY

Dudlaj, dudlaj, *DO PRDELE PRÁCE.*

„Gratuluji, Stuarte,“ procedím a přituknu si s ním svou plastovou vinnou sklenkou s motivem rolniček.

„To znělo *opravdu upřímně*,“ řekne Stuart pobaveným tónem a úkosem se na mě podívá. „Ale díky, Whitney.“

Bok po boku pozorujeme stupňující se podívanou, kterou představují naši nezřízení kolegové. Začnu se soukromě sázet, kdo bude zítra ráno nejpravděpodobněji chodit kanály. Koutky úst se mi zvednou, když přistanu pohledem na Sophii, která podle všeho vede intimní rozhovor s Jonathanem, mužem, po kterém touží už od chvíle, co před rokem a půl přišel do firmy. Zašili se spolu do rohu, jejich chování je výmluvné – jeho víc než její –, a ačkoliv poznám, že se Sophie snaží zůstat v klidu, je celá rozzářená a v jejím výrazu se mísí nadšení, šok a touha. Navzdory tomu, že mám na rtech lehký úsměv a v duchu skanduju „do toho, holka“, nedokážu potlačit nevráživost vůči muži, který stojí vedle mě, což má momentálně přednost, protože to ve mně stále vře. Napiju se vína a nechám ho celých deset sekund spočinout na jazyku, abych se udržela, dokud ve mně ještě zbývá nějaká slušnost. Mám problém polknout víc než jen to víno, a proto se zachovám jako obyčejná mrcha.

„Oba víme, že jsem si to zasloužila já. To já jsem pracovala přesčas. Já jsem získala tu největší zakázku a já vedla nejúspěšnější kampaň roku.“

„Žádné ‚já‘ v týmu neexistuje, Collinsová,“ prohlásí Stuart a ušklíbne se do své skleničky.

„Ale je v něm jeden řiťolezec.“

„Whitney, Stuarte, jste na sebe hodní?“ Přišourá se k nám náš šéf Rich, který vypadá úplně jako firemní Santa – sněhobílé vlasy, nápadně vypouklé břicho přetékaající přes opasek oblekových kalhot a tváře červené jako řepa v důsledku svátečního popíjení. Přinutím se k úsměvu a blýsknu všemi zuby, jako by Rich nevrátil klín do mé budoucnosti, když novým marketingovým ředitelem jmenoval Stuarda.

„Zrovna jsem mu blahopřála,“ odseknu věcně.

„Opravdu,“ ujistí Riche Stuart, který si dál hraje na slušňáka, a posune si brýle po svém hnědě zbarveném nose. No, možná nemá hnědý nos, ale jeho povaha se mi hnuší. Fajn, je to převážně milý chlap, někdo by řekl až svatý, ale řiťolezec to je – a za tím si pevně stojím. Stuart je také vášnivý golfista, což mu nade mnou poskytlo výhodu, protože Rich je jeho oblíbený spoluhráč a už od začátku jara ti dva oblažují kancelář svými nabubřelými úsměvy a stejnými spáleninami od slunce. Jejich dlouhé „obědy“ a sbližování jako v *Bratrech z donucení* mě vyšachovaly. Přestože bych ráda věřila, že sexismus na pracovišti už není tak častý, Rich je výsostným příkladem, proč stále existuje. Vzhledem k jeho věku musel začínat v době *Šilenců z Manhattanu*, což znamená, že jsem byla namydlená dřív, než jsem se do konkurzu na marketingového ředitele vůbec přihlásila.

To, že tu pozici dostal Stuart díky jejich bratříčkování a Richovu přesvědčení, že ten ptákem se ohánějící muž vedle mě je lepší volbou než já, byl stoprocentně machistický tah. Zatímco já jsem pracovala od nevidím do nevidím, abych nám získala klienty a vedla kampaně, Stuart vždycky vypadl přesně v šest večer – dokonce i v krizových chvílích –, protože má přece *rodinu*.

Jako by ho to omlouvalo.

Fajn, jako vedoucí křesťanské mládeže a trenér sociálně znevýhodněných dětí má nejspíš nárok několikrát týdně odejít dřív, ale v jiné dny může zůstat v kanceláři a pracovat tak dlouho jako já.

I když trvá na tom, že musí každý večer domů za svou těhotnou ženou – psycholožkou, která pomáhá válečným veteránům zařadit se po nasazení zpět do společnosti –, není to omluva.

Do háje se Stuartem.

To, že беру hormonální antikoncepci a neovládám golfový švih, ještě neznamená, že za nic nestojím.

Jsem jen... nezávislá.

K tomu, abych byla své komunitě přínosem, nepotřebuju rodinu ani nezištný mimopracovní cíl. Kromě toho, že mám neuvěřitelnou pracovní morálku, přinesu občas do kanceláře kávu. A jsem svým způsobem věřící. Jen nevěřím, že vstávání v sedm ráno každou neděli stvrdí můj závazek k tomu tam nahoře.

Navíc svůj spánek potřebuju, abych na rozdíl od Stuarta zvládla pracovat tolik hodin.

Zatímco se ze všech sil snažím udržet na rtech úsměv a ve vhodnou chvíli přikyvovat, dochází mi, že za takový způsob myšlení možná přijdu do pekla.

Momentálně jsem rozhořčená, protože poslední tři týdny jsou peklo na zemi. Nejnověji kvůli oznámení, že mi pan Dokonalý, golfista, cílevědomost sama, rodinný typ a bezúhonný občan právě sebral povýšení a důvod žít. Tahle novinka jen potvrdila, že moje smolná série zdaleka nekončí.

Každý, kdo měl někdy takovou smůlu jako teď já, by se cítil trochu roztrpčeně a podrážděně, zvláště poté, co jsem si v posledních pár minutách vyslechla, jak moc si Stuart tu pozici zaslouží. To byla zatraceně hořká třešnička na dortu plném sraček, které poslední tři týdny kydám.

Když pohlédnu na prostornou prázdnou kancelář za těmi dvěma muži, kteří si vzájemně gratulují k tomu, že dokážou

vyhláskovat svoje jména během močení, přepadne mě další vlna vzteku. Po té kanceláři jsem toužila a dřela kvůli ní od chvíle, co jsem do firmy nastoupila. Léta jsem usilovala o to, abych se stala špičkou ve svém oboru, abych dosáhla uznání. Ale v poslední době mi život uštěďuje samé rány, naposledy do krku.

Všechno to začalo přesně před třemi týdny zlomeným palcem u nohy, zraněním, které jsem si přivodila, když jsem se při ranním běhu vyhýbala psímu lejnu. Zvrácenou ironií osudu jsem místo toho palcem nakopla čerstvě označovaný hydrant, což bylo bezpochyby dílo toho samého čokla. Od té doby se to se mnou veze v *každém* aspektu mého života.

Přesně týden poté, co jsem si zlomila palec, Kyleovi praskl kondom. To vedlo k hysterii, *mé* hysterii. A důvod? Muž, se kterým jsem se muchlovala, byl sice hezký na pohled, ale jinak to byl zdaleka nejbezradnější chlap, se kterým jsem kdy randila. I když mám prehistorickou dělohu a pravděpodobně nikdy neotěhotním, nehodlala jsem nic riskovat.

Drsné? Rozhodně.

Náš rozchod však probíhal zhruba následovně.

„Myslím, že tohle nebude fungovat.“

„Proč?“

„Protože jsme každý jinde.“

„Tomu nerozumím, Whitney. Vždyť jsme oba v mém bytě.“

Konec hry.

Hrála jsem ji jen proto, že vyhýbat se mu, když jsem neměla potřebu, bylo až příliš snadné. Věřil mi, ať jsem se vymluvila na *cokoliv*. V určitou chvíli se z toho stal sport a já začala zjišťovat, jaké výmluvy mi projdou. Měla jsem velmi dobrý důvod to s Kylem dočasně hrát, protože podle mě má ten nejdokonalejší dvacetcentimetrový penis a umí ho skvěle používat. To, že jsem s ním zůstala tak dlouho – opakuju, dvacet centimetrů –, považuju v téhle fázi svého života za opodstatněné.

I když se pyšním tím, že jsem vynalézavá a schopná holka, nehodlala jsem se té dynamiky vzdát jen kvůli naší naprosté neschopnosti spolu komunikovat. Nevyžadovala jsem po Kyleovi romantiku ani podnětnou konverzaci. Potřebovala jsem oraz po dvanáctihodinovém dni v kanceláři. A co bylo na Kyleovi dobrého? *Vždycky* měl dobrou náladu, což znamená, že jsem za ním mohla přijít, kdykoliv jsem měla náladu já. Byl moje lidské škrabadlo. Ale když praskl ten kondom a já dostala strach, že bych s tupější verzí Joeyho z *Přátel* mohla zplodit potomka, musela jsem to ukončit.

Radši se budu cítit provinile kvůli tomu, že jsem ho objektivkovala a odkopla, než abych otěhotněla s chodícím dildem. Ale abych pravdu řekla, některé večery vina vítězí. Zatímco ignoruju Richovo a Stuartovo vrkání, vyšlu vzhůru rychlou modlitbu, aby si Kyle našel někoho, kdo si ho zaslouží, protože já si nezasloužila ani vteřinu jeho oddanosti. Možná mi intelektuálně nestačí, ale byl vřelý, starostlivý a přítomný. To je za celé roky nejvic, co mi nějaký vztah dal.

Další rána přišla, když mi cestou domů – po rozchodu – kleklo auto a jediný mechanik, jehož číslo jsem měla v telefonu, byl právě dvacetcentimetrový Kyle. To auto jsem měla v plánu vyměnit, jakmile mě povýší a dostanu přidáno.

S pocitem marnosti se znovu podívám do Stuartovy nové kanceláře a opláču své teď už zbytečné plány na její předělání. Vtom se ke mně přitočí moje asistentka Zoe, zatímco Stuart a Rich se přesunou do víru večírku, pryč ode mě.

Zoe vrhne pohled stejným směrem jako já a uvidí Riche, jak pokládá Stuartovi ruku na rameno, zatímco já polknu další hlt vína a ucítím pálení v krku.

„Obrali vás. Zasloužila jste si to a všichni to tu vědí. I když je Stuart ten nejmilejší chlap na světě.“

Podívám se na Zoe, stážistku, kterou jsem nabrala letos v květnu hned po její promoci. Podle toho, jak se tváří, je za mě

upřímně naštvaná, což mě trochu utěšuje. Po dvou sklenkách laciného vína – protože generální ředitel, Richův jmenovec, je šašek a paradoxně taky ten největší držgrešle, jakého znám – se mi uvolnila ramena a otočím se k Zoe, abych s ní sdílela zklamání.

„Nepřemýšlíš někdy, k čemu to vůbec je? Když dostaneš, co chceš, jen pak chceš ještě víc. Chci říct, *celý život* dřeš jako kůň a o něco usiluješ, a když toho dosáhneš, co pak? Možná si uvědomíš, že to za to nestojí. A tak je to se vším. Seznámíš se s dokonalým chlapem, naprosto si rozumíte, a při prvním polibku zjistíš, že má halitózu. Nebo si konečně koupíš a obuješ vysněné boty, které jsi měsíce obdivovala a šetřila na ně, jen abys zjistila, že jsou to ty nejméně pohodlné lodičky na světě. A kvůli čemu? Nakonec je každému u prdele, co máš na nohách. Měly bychom si ušetřit zbytečné bolesti zad a koupit si radši baleríny a vibrator, protože nakonec nám zbyde jen účet za nepohodlné boty, které si nemůžeme dovolit, a nevyhnutelný žal. Jde o to, že... bez ohledu na to, co děláme nebo co *chceme*, nás čeká jen zklamání a pak zestárneme, udělají se nám vrásky a pak víš co...“ Přejeudu si prstem přes krk.

Moje třiadvacetiletá asistentka výrazně zbledne a zůstane na mě zírat v čirém zděšení, zatímco já se rítím zadkem napřed na samé dno.

Moc daleko, Whit. Zašla jsi moc daleko!

Vysloužím si podivné pohledy, když se zachechtám jako disneyovský padouch, což zní cize dokonce i mně. Položím jí ruku na rameno, abych jí uklidnila. „Sranda. Dělán si randu.“

Obdaří mě rozpačitým smíchem, který doprovází lži: „Já vím.“

Očividně ze mě má teď strach, nebo o mě. Nevím, co je horší. Ačkoliv jsme se v posledním půlroce sblížily, je mi příliš trapně na to, abych to dokázala posoudit.

„Neboj, Zoe. Mám fóbii z výšek, takže dneska se na střechu nechystám. Ty už mizíš?“ Zastaví se, obraz mládí, krásy a zářné

budoucnosti. A já jen doufám, že jsem ho svým záštiplným jazykem příliš neposkvrnila.

„Jo, mám sraz s přítelem. Jedeme dnes večer k jeho rodičům.“

„Takže je to vážné? Hodlá tě rodičům představit?“

„Jo, domluvilo se to tenhle týden.“

Skutečnost, že se za to jakoby omlouvá, můj pocit viny jen umocňuje. Moje vlastní asistentka vidí hloubku mého zoufalství.

„To je skvělé.“ Co nejupřímněji se na ni usměju. „Mám z tebe velkou radost.“

Nejde si nevšimnout úlevy v jejích očích. „Děkuju. Jsem nadšená a nervózní zároveň.“

„Není třeba. Budou tě zbožňovat. *To on má štěstí, že tě má.* Na to nezapomeň.“

Znovu se na mě oslnivě zazubí. „Díky, šéfová.“

„Zoe, po milionté opakuju, říkej mi Whitney. A tykej mi.“ Obrátím se zpátky k večírku, když se po celém patře rozlehne ohlušující zvuk zpětné vazby z karaoke mikrofonu a oznámení, že si většina lidí tady bude volat uber.

„To je můj signál,“ zažertuju. „Jdu hned za tebou.“

Zoe přikývne a letmo zvedne iphone, který má věčně přilepený k ruce. „Kdyby něco, budu na telefonu.“

„Ani se neopovažuj,“ řeknu přísně. „Já nebudu. Udělej si volno. Budeš to potřebovat. Možná jsme prohrály bitvu, ale *válka* ještě nekončí.“ Dokonce i já v tom prohlášení slyším falešné sílctví. Můj elán už opustil budovu a já se ho rozhodnu následovat. „Veselé Vánoce, Zoe.“

„Tobě taky. A díky moc za ten bonus.“

„Zasloužila sis ho.“ Na víc se nezmůžu, protože mě teď už soustavně pálí v krku nevíтанá emoce a hrozí, že mě přemůže.

Zoe mi prokáže laskavost, když dělá, že je vůči mým čím dál skelnějším očím imunní, a s posledním zamáváním odejde k výtahu.

Po špičkách obejdu nástup své krize středního věku, rozloučím se se svými nejbližšími a vezmu si z kanceláře kabát. Konečně se vydám chodbou k východu a zašklebím se, když Paula, naše expertka na grafiku, spustí to nejhorší možné provedení písničky „Have Yourself a Merry Little Christmas“.

Naposledy se porozhlédnu po večírku a snažím se sebrat sílu, abych kráčela stejně sebevědomě jako dnes ráno, když vtom se vedle mě objeví Sophie.

„Panebože, Whitney, tomu nebudeš věřit!“ pronese Sophie, a přestože měla v úmyslu zašeptat, vyzní to spíš jako řev, kterému se vyrovná jen oslí hýkání vycházející z Pauly. Modlím se, aby ji nikdo nenatáčel, protože zítra by to se strážlivýma ušima jistě považovala za materiál hodný vydírání.

Otočím se k Sophii a zakřením se. „Já to *viděla*. Pojd' se mnou k výtahu. Tohle nedávám.“

Sophie se rozjařeně zachichotá, což je u mé cynické kamarádky, kterou tak zbožňuju, vzácnost. Ale zdá se, že cynismus na chvíli pohltila stoosmdesáticentimetrová dávka dopaminu, kterou jí vstříkl objekt jejího milostného zájmu. To láska s lidmi dělá.

Kdysi jsem věděla, jaký je to pocit.

„Já vím. Zní jako osel na cracku.“

Moje kámoška je zpátky.

„Zrovna jsem si to taky říkala.“

„Ty víš, že bys jim to všem natřela, a taky bys měla.“

„Ani náhodou.“ Podívám se na ni, jak je rozzářená. „Viděla jsem vás dva, jak se k sobě v rohu tulíte. Povídej.“

„Pošle ještě jeden e-mail, pozamyká a pak mě vezme na skleničku.“

Popadnu obrovský dortík s horou zelené polevy, sundám z něj veselého papírového Santu a vykročíme spolu k výtahu.

„Nejdřív jsme si jen tak nevinně povídali, ale po pár minutách... Jako bychom už měli dost vyhýbání se vzájemné

přitažlivosti. Chystala jsem se promluvit, ale on mě předběhl...
A ach...“ Prakticky na svých podpatcích poskakuje.

„Co řekl?“

„Řekl, že už ho nebaví pořád uvažovat, co si asi myslím. Ale jde o to, bože, *jak* to řekl.“

Podruhé během deseti minut se upřímně usměju. Jako by lidé v mém okolí zažívali opačný účinek prvních tří týdnů mé nešťastné zimy.

Byl to přítel, ke kterému jsi nic necítila.

Palec na noze už se ti skoro zahojil.

Nové auto potřebuješ už několik let, ne týdnů.

Povýšili Stuarta. Vyrovnáš se s tím.

I když se snažím sama sebe přimět k pozitivnějšímu myšlení, poslední rána mě příliš tíží, než abych ji mohla ignorovat.

„Vypadá to, že máš před sebou skvělou noc. Mám z tebe radost.“

Když stisknu tlačítko výtahu, Sophie na mě koutkem oka vrhne znepokojený pohled.

„Je mi moc líto, že tě nepovýšili. Jestli ti to pomůže, ustála jsi to jako rocková hvězda. Jestli mě dnes večer potřebuješ, můžu –“

„Ani se neopovažuj. Hned ráno odjíždím do Severní Karolíny, a ještě jsem si nesbalila. Já to zvládnu. Vážně z tebe mám velkou radost. A koukej mi psát.“

„Určitě?“

„Ano. Jsem v pohodě, přísahám.“

Pohlédne směrem k večírku, zrovna když se Jonathan vynoří z kanceláře a očima po ní pátrá v davu. Obě sledujeme, jak se rozhlíží po místnosti, a já cítím, jak se její tělo chvěje nedočkavostí.

„Běž,“ pobídnu ji a ona mě rychle obejmě. Mám co dělat, aby můj dortík nepřišel k újmě.

„Veselé Vánoce, Whit.“

V krku se mi udělá knedlík, ale setřesu ty emoce, aby neviděla, jak moc jsem její objetí potřebovala.

„Veselé Vánoce,“ zamumlám. „Jdi za svým chlapem a laskavě mi nezapomeň psát.“

Oslní mě svým úsměvem a já si všimnu, jak se její vystupování změní, když stáhne ramena a sebevědomě vykročí k Jonathnovi s mírným pohupováním v bocích. Pohupováním, které jeho pohledu neunikne. Když ji konečně spatří, na rtech se mu objeví sexy spokojený úsměv.

Závistivě si vychutnávám ten zprostředkovaný okamžik, který prožívám s ní, a těším se, co mi napíše. I ve svém rozladěném stavu cítím, jak se probouzí k vědomí dávná část mého já – část, která neustále doufala v takové chvíle –, a mezitím se otevřou dveře výtahu.

Když do něj nastoupím, žongluju se svou kabelkou a dortíkem útěchy, abych zkontrolovala telefon, kde najdu zprávu od sestry.

Serena: Kdy přijedeš?

Zítřka.

Serena: V kolik tu budeš?

Až se objevím.

Serena: Řekni mi čas.

Podrážděně si nacpu obrovský dortík do pusy, abych měla volné ruce.

Zajímá tě, kdy dorazí tvoje chůva? Letos to za mě bude muset vzít máma. Předem upozorňuju, že hodlám být celou dobu namol.

Serena: Poslední dobou jsi hrozně protivná. Jen se na tebe těším. Respektive jsem se těšila.

Promiň. Zrovna jsem zjistila, že místo mě povýšili Stuarda. 😞

Serena: Zapomněla jsem, že se to máš dozvědět dneska. Víím, jak moc sis to přála. Fakt mě to mrzí.

Dík.

Serena: Tak honem přijed'. Já tě rozveselím. A počkej, až to tu uvidíš. Máma se vyřádila. Bude to super. Uvidíš.

Za normálních okolností bych po příležitosti strávit čas s rodinou skočila, ale na následující dny se ani trochu netěším, protože budu muset ve velkém předstírat nadšení, abych to přežila. Veškerou vánoční náladu, kterou jsem měla, mi sebralo oznámení nového marketingového ředitele. Zároveň však ve mně svítá nepatrný paprsek naděje, že právě moje rodina by mohla být tím, co mě vytrhne z deprese.

OK. Těším se. Mám tě ráda.

S pusou nacpanou k prasknutí si začnu z tváře utírat zbytky, když se dveře výtahu otevřou. Až když uslyším, jak se dovnitř line tlumené karaoke, uvědomím si, že jsem kromě ubrousku zapomněla stisknout tlačítko přízemí. A nejen to, s ústy až po bradu zapatlanými neonově zelenou polevou se ocitnu tvářív tvář dvěma svým nejpřítažlivějším spolupracovníkům, Jaredovi a Wesovi. Oba jsou to čerství třicátníci, které Rich letos přivedl s tím, že jsou „budoucností firmy“. Přišli s plným

nasazením a vyfoukli mi kampaň. Dva muži, kterým jsem jen pár minut poté, co klient odešel, vyhrožovala, že je sejmu. Dva muži, kteří teď na mě zírají s vytřeštěnými očima, jak si zuřivě utírám polevu z úst, která mám nacpaná jako křeček, a propadám se hanbou. Wesovi je za mě tak trapně, že sklopí zrak, když se usilovně snažím část polknout.

O krok ustoupím, výtah zaplní směs jejich kolínských a oba se ke mně otočí zády. Jared teatrálně stiskne tlačítko s písmenem P, zatímco se mu celé tělo chvěje tichým smíchem, a pak drze promluví.

„To je ale smůla, že tě nepovýšili, Collinsová.“

Wes – menší hrdlořez z těch dvou – se na mě podívá přes rameno a v jeho pohledu je patrná lítost.

Tohle je úplné dno.

Druhá kapitola

WHITNEY

Na posteli na mě čeká otevřený kufr a já popíjím víno, které jsem otevřela včera večer, místo abych bouchla šampaňské, které jsem si koupila před třemi měsíci v rámci příprav na oslavu. Drahé šampaňské, které jsem vybrala, když mi oznámili, že jsem v užším výběru na marketingového ředitele. Po pár hltech se ponořím do připravené vany a mé tělo završí úlevou, když vtom mi cinkne telefon. Neodolám, protože čekám novinky od Sophie ohledně Jonathana, a zvednu ho z okraje vany, jen abych zjistila, že je to další řetězec e-mailů od mého otce. Allen Collins – podobně jako moje matka – bere svátky smrtelně vážně. „Milovníci Vánoc“ by byl v případě mých rodičů slabý výraz.

Táta letos vymyslel celý program, a dokonce do něj zahrnul programové cíle. Udivuje mě, jak je v důchodu kreativní. Naše rodinné svátky naplánoval tak, že to připomíná spíš válečnou strategii. Jeho nejnovější posedlosti se staly Dokumenty Google. Zatím jsem vyplnila čtyři. Do dnešního dokumentu máme uvést, jakou chceme hudbu na karaoke. Své organizační schopnosti a nedostatek zdravého rozumu, který se projevuje, když něco nejde podle mých velkolepých plánů, jsem zjevně podědila po otci. Proto nesu porážku tak těžce a snažím se ji otupit, proto mě tak bolí to pomýšlení, že jsem měla dnes večer slavit a možná si hledat novou krátkodobou známost, jako byl Kyle. Jelikož bublina mých kariérních ambicí praskla, snažím se co nejdéle zůstat v odpočinkovém režimu, protože vím, že příští

týden mě nečeká nic jiného než chaos. Utopit se ve vaně sebe-
litosti přitom nebude možné kvůli přívalu odpovědí.

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Milý Clarku,

vím, že to myslíš dobře, když sbíráš důležité informace o tom,
jestli chceme raději vánočního krocana, nebo šunku, ale můj
syn se mi právě doslova vykakal do ruky. Takže i když chápu
význam dobrého výběru karaoke, musím trvat na tom, abychom
tomu nechali volný průběh a trochu žili. Spontánnost ještě nikdy
nikoho nezabila. Právě teď mám chuť zazpívat si gangsterský
rap. Zítra to možná bude osmdesátková rocková balada.

S úctou

Tvůj syn, který musí řešit doslova sračky.

Brenden Collins

Výkonný ředitel Networth, s. r. o.

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Synu,

za tu dobu, co sis stěžoval, jak nemáš čas, jsi ten formulář mohl
vyplnit. Udělej to. Žádné výmluvy. A přestaň mě srovnávat
s Clarkem Griswoldem. Jeho brada vypadá jako zadek. Já
jsem mnohem, mnohem pohlednější.

Táta

Dárce spermatu, které tě stvořilo.

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Stýská se mi po těch časech, kdy jsi neuměl ani poslat
esemesku a za každou větu jsi vkládal LOL.

S pozdravem

Ta jediná spermie, na které záleží. Ber prosím na vědomí,
že tohle je moje FIREMNÍ e-mailová adresa.

Brenden Collins

Výkonný ředitel Networth, s. r. o.

Pak se ozve Serena.

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Vyplněno, tati. Mám tě ráda.

- Serena O'Nealová

Odesláno z iPhonu

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Sereno,

vždyť jsi ve vedlejší místnosti. Mohla jsi mi to říct.

Táta

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Zahlcujete mi e-mail. Přestaňte odpovídat všem. Serena je
vlezdoprdelka.

S úctou

Jediná osoba hodná našeho rodinného jména.

Brenden Collins

Výkonný ředitel Networth, s. r. o.

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Stále jsem nedostal tvůj formulář, synu.

Allen Collins

#ŠÉF

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Tohle nejsou sociální sítě, tati. V e-mailu se hashtagy nepoužívají. LOL.

- Serena O'Nealová

Odesláno z iPhone

Okamžitě vyskočí automatická odpověď od Brendena.

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Do 3. ledna jsem mimo kancelář. V případě, že se bude jednat o neodkladné záležitosti, se prosím obraťte na mou asistentku - adriadillion@networksro.com.

Brenden Collins

Výkonný ředitel Network, s. r. o.

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Veselé Vánoce, Adrio,

píšu Vám kvůli tomu, že můj syn není schopen vyplnit jednoduchý formulář. V tuto chvíli si nejsem jistý, jak se mu podařilo vystudovat vysokou školu a získat pozici potřebnou k tomu, aby mohl obsadit křeslo výkonného ředitele a brát za to plat. Podívejte se prosím na přiložený dokument Google a pomozte mu ho vyplnit. Jedná se o naléhavou záležitost, proto oceňuji Vaši pomoc při jejím řešení.

S úctou

Allen Collins

Prezident všeho, co se týká Collinsových

#vyplňtenformulářsynu

#stydímsežejsitavitěžznáspermiety

Poprvé za den se od srdce zasměju a odložím telefon s vědomím, že Brenden dostane od táty za uši, že o tom vůbec začal. Z vody se vynořím o minutu později, když přijde Adriina odpověď.

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Vážený pane Collinsi,

Vaše žádost ani stížnost mě vůbec nepřekvapují. Váš syn má přebujelé ego, které ho může doma často ohrozit. Jako nejlepší kamarádka jeho ženy a jediný důvod, proč zůstávají svoji, s Vámi naprosto soucítím. Pokud jde o Vaše karaoke, často ho slyším, jak si prozpěvuje při poslechu starých dívčích skupin z osmdesátých let, a minulý týden si tuším pobrukoval něco od kapely Heart. To by mohl být zajímavý výběr. Do dokumentu za něj doplním ještě několik vybraných písní, které se podle mě budou všem líbit. Plně sdílím Vaše rozpaky.

Adria Dillionová

Asistentka výkonného ředitele, Networth, s. r. o.

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Vánoce se ruší. Adria má padáka. Doufám, že jsi spokojený, Clarku.

Brenden Collins

Výkonný ředitel Networth, s. r. o.

19. prosince 2021

Předmět: Collinsovic vánoční karaoke

Heart a The Bangles? Vážně, synu? Kde máš koule?

Allen Collins

Otec dvou dcer

Skvěle se bavím, ale rozhodnu se nezapojovat. Vytáhnu špunt, osuším se, obleču se, a než začnu balit, vyplním formulář. Když odtáhnu kufr ke dveřím, rozhlédnu se po svém bytě bez života a usoudím, že čas s rodinou je přesně to, co potřebuju, abych změnila svou situaci k lepšímu. Zrovna když jdu vypnout televizi, hraje v pozadí reklamy píseň Judy Garlandové „Have Yourself a Merry Little Christmas“. Rozhodnu se to brát jako znamení. Světlou stránkou pádu na dno je to, že odted' už to může být jenom lepší... Nebo ne?

Třetí kapitola

WHITNEY

Když zahnu doprava na krátkou slepou silnici, která končí u chaty mých prarodičů, motor na protest zakňučí kvůli prudkému kopci a skutečnosti, že moje auto je starý krám, který nezvládá horský terén. A já hloupá jásala už při přejezdu hranic z Tennessee do Severní Karolíny. Třicet vteřin před bezpečným zaparkováním se mi dostane upozornění, že jsem slavila předčasně.

„Ne, bože, ne, ne!“ Z motoru se začne valit pára a zadrhne se, zatímco mě sklon silnice zarazí do sedačky, zrovna když po levici zahlédnu chatu usazenou jen pár metrů od okraje srázu. V hrůze, že sklouznu zpátky dolů, vyšlu vzhůru tisíc modliteb a jako zázrakem se mi podaří zabočit ostře doleva do dalšího prudkého stoupání a vjet na příjezdovou cestu.

S bušícím srdcem odlepím své přízračně bílé prsty od volantu a úlevně si odдыхnu. Víím, že jsem si měla koupit nové auto už před několika měsíci, ale já marně čekala. Plánovala jsem si, že až dostanu díky povýšení přidáno, koupím si zbrusu nové SUV, něco s koženými sedadly, co se v podstatě řídí samo.

Ačkoliv si se svým manažerským platem nežijí špatně, z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem si sedan nechala, i když má své spolehlivé roky dávno za sebou.

Auto samo ohlásí konec své existence i našeho společného času, když s čím dál horším prskáním dojde své smrti, a ráno plné naděje, kterou jsem během šestihodinové jízdy nashromáždila, se vypaří – podobně jako kouř unikající ze všech stran

kapoty. S úlevou se opřu zpátky do sedadla a pomalu vydechnu. Sáhnu za sedadlo spolujezdce, poslepu se prohrabu krabicí se zásobami a vytáhnu první láhev, která mi padne do ruky. Vyzbrojená alkoholem odšroubuju víčko a hltnu si teplého Jacka Danielse, abych si zklidnila nervy.

Dva týdny. Mám dva týdny na to, abych vymyslela další postup a rozhodla se, co bude můj nový kariérní cíl. Šest dnů strávím tady s rodinou, abych se rozptýlila od tlaku, který na mě zmíněné plánování vytváří. Každý z těch šesti dnů hodlám ignorovat představu, jak si obouvám boty na podpatku a znovu si vykračuju kanceláři jako mocná žena, kterou jsem se toužila stát.

Nemůžu však popřít, že většina mého zděšení pramení ze skutečnosti, že zase jako jediná z rodiny přijíždím *sama*.

Ten pravý se dosud neobjevil a po včerejším večeru mi došlo, že možná nikdy neudělám takovou kariéru, v jakou jsem doufala. Kdyby se mi to dařilo, měla bych aspoň dostatečnou omluvu – přijatelný důvod, proč jsem ve svém osobním životě selhala.

Žádná holka nemůže mít všechno, že ne?

A po smrti mého bílého koně se ze mě oficiálně stala laciná verze Bridget Jonesové. Až na to, že nečekám, že potkám svou životní lásku v ošklivém vánočním svetru, ani si nedokážu představit, že bych si odpustila alkohol jen proto, aby se o mě na ulici poprali dva neuvěřitelně nádherní Britové.

Kéž by.

Zašroubuju víčko, dám si do pusy mentolku a v duchu si poznamenám svoje první novoroční předsevzetí.

„Přestaň se litovat, Whitney. Koupíš si nové auto a k němu super lodičky. Nevzdávej se. Vrátiš se v plné parádě.“

Zatímco mě Jack zahřívá, prohlížím si chatu a pohled na ni mi přináší nečekanou útěchu, protože vypadá *přesně tak*, jak si ji pamatuju.

Už je to dlouho, co jsme se tu naposledy všichni sešli. Vánoce obvykle slavíme u našich v Nashvillu, kde Serena a já stále

žijeme. Brenden, můj bratr, Nashville před rokem opustil a přestěhoval svou rodinu – svůj život – do Charlotte, aby zřídil sídlo své společnosti ve městě, kde žije většina jeho nejvýznamnějších klientů.

Právě tady, ve dvoupodlažním áčku ze sedmdesátých let, se budeme následujících šest dní družit. Hrudník se mi sevře nostalgii a v hlavě mi jasně zazní hlas dědy Joea.

„Až ti bude těžko a problémy tě zaslepí, vzpomeň si, že jsi na planetě vznášející se uprostřed ohromné galaxie plné nevysvětlitelných věcí a jediné, co tě na ní drží, je jakási neviditelná síla.“

„Gravitace,“ zašeptám tiše a samotná chata je mi balzámem na duši, přestože vím, že mě tam babička s dědou nepřivítají. Už nikdy s babičkou nepovedu dlouhý rozhovor a děda vedle ní nebude podřimovat ve svém polohovacím křesle.

Na krajině už se podepsala začínající zima, většina křovin a okolních pozemků je po předchozí sněhové nadílce bez života, ale přesto má tohle místo své kouzlo. Zvenčí dům vypadá jako velká chalupa, svým způsobem majestátní, s ohromnou strmou střechou a velkými okny. Na verandu k tmavým dubovým dveřím vede řada dřevěných schodů. Rohy střechy zdobí bílá světýlka, díky nimž dům vypadá spíš jako perníková chaloupka, nepochybně díky tátově pečlivému provedení. Zvenku chata působí, jako by se v ní mohla odehrávat pohádka, ale v jejích zdech se ukrývají vzpomínky, které jsou pro mě rozhodně cennější než jakékoliv fikční dílo.

Kromě našeho rodinného domu v Tennessee jsem velkou část dětství prožila právě tady v Severní Karolíně. Řadu letních prázdnin jsme s Brendenem a Serenou strávili kempováním na zahradě. Po večerech jsme všichni čtyři pozorovali hvězdy, uchvázeni vyprávěním dědy Joea.

Dědeček byl moudrý člověk – vřelý, rozvážný, vtipný, pohodový. Odmalička se nám snažil vstřípit do hlavy svou životní filozofii.

A já na ni v posledních měsících zapomněla. Zabarikádovala jsem se prací, abych si držela sestru a rodiče od těla, protože v téhle fázi života začínám mít tak trochu pocit, že nemám žádný cíl. Bratrovi je snadné se vyhýbat, protože bydlí ve vedlejším státě, ale Serena bydlí jen půl hodiny od mého bytu v Nashvillu. A je náročná v tom smyslu, že musí vědět o všem, co se v životě její mladší sestry šustne.

Při pohledu na Serenino monstrózní SUV zhluboka vydechnu, abych se uklidnila, protože vím, že jakmile vstoupím dovnitř, rozpoutá se chaos. Mé jméno se stane prokletím mé existence, a dokud tu budu přebývat, bude mě mít Serena za „výpomoc“.

„Přestaň. Vždyť je máš ráda. Tak jim dovol, aby tě rozptýlili.“

Sotva sáhnu po klice, otevřou se vchodové dveře a máma na mě zagestikuluje rukou, abych šla dovnitř. U srdce mě zahřeje vědomí, že se po mně sháněla.

S uchechtnutím si odepnu bezpečnostní pás a vystoupím právě ve chvíli, kdy se objeví na verandě s přívětivým a srdečným úsměvem na tváři.

„Pojď sem, beruško.“ Když vysloví mou přezdívku, málem mě tím vyvede z míry. Unaveně vystoupám po schodech a vrhnu se do její otevřené náruče.

„Ahoj mami.“ Nasaju její vůni, směsici parfému Red Door od Elizabeth Arden a máslového karamelu. Zhluboka se nadechnu a pevně se k ní přitisknu.

„To je ale pořádné objetí,“ špitne. „Život ti nakopal zadek, holka?“

„Nemáš ani ponětí.“

„Gravitace.“

„Gravitace,“ odpovím s povzdechem a dál ji pevně svírám. „Zrovna jsem na dědu Joea myslela.“

„Už z okna jsem viděla, jak na bedrech neseš tíhu světa. Tvoje auto... Ach, zlato, vidím kouř?“

„Právě kleklo,“ zamumlám jí do ramene ve svetru. „Nechám ho odtáhnout.“

Odrhne se ode mě a při pohledu na moje auto se zamračí. „A sakra. Třeba si s tím táta poradí.“

„Ne, to nevadí. Stejně jsem si chtěla koupit nové. Už bylo načase,“ řeknu a máma se na mě ustaraně podívá.

„Jsem v pohodě. Vážně. Měla jsem jen těžký měsíc. Když to tady vidím a vím, že tu nejsou, trochu mě to dojíká. Stýská se mi po nich.“ Když máma znovu pohlédne na moje auto, zadívám se na její profil. V jednašedesáti je pořád nenuceně krásná. Nikdy v životě si neobarvila vlasy, a přesto jsou stále převážně blondaté. Ty mám po ní, stejně jako barvu očí a drobnou postavu. Jsme spíš menší, obě měříme sto padesát sedm centimetrů. Rozdíl je v tom, že ačkoliv máma vypadá i bez velké námahy neuvěřitelně, já se musím zatraceně snažit, abych vypadala reprezentativně.

Ve svých osmatřiceti mám stále nějaké to eso v rukávu, i když dny sluncem políbeného, svěžího vzhledu už mám víceméně za sebou. Máma se rozhlédne po pozemku kolem domu, ve kterém vyrostla, a já si dokážu představit, že se jí v hlavě honí dvakrát tolik vzpomínek.

Moji prarodiče nás opustili jako v *Zápisníku jedné lásky*. Stalo se to před dvěma lety. Nejdřív umřel děda Joe a jen pár dní nato, když utěšila mámu, se k němu připojila i babička. Podle lékařů zemřeli z přirozených příčin, ale my jsme věděli svoje. Po jednapadesáti letech manželství nemohli jeden bez druhého vydržet. A i když nás to všechny zdrtilo, utěšovalo nás, že odešli spolu.

Máma dál stojí vedle mě a zdá se, že je ponořená do svých myšlenek, zatímco se zvedá ledový vítr. „Jsi v pohodě? Nevadí ti tady být?“ Od pohřbu se nikdo z nás na chatu nevrátil a předtím jsme tu nebyli celé roky. Babička s dědou obvykle jezdili do Nashvillu, protože jsme tam svého času všichni bydleli. Přísahalí,

že jim cestování nevadí, ale to, jak děda Joe řídil, nás všechny děsilo k smrti.

„Když jsme sem dorazili, bylo mi trochu smutno, ale je fajn být doma. Připadá mi to... *správné*. Pojd' dovnitř,“ řekne a protře si ramena, „je hrozná zima.“

S mámou v patách vstoupím do domu a zalapám po dechu nad pohledem, který se mi naskytne. „Ach, mami! To je nádh-
hera!“

„Myslíš?“ Rozhlédne se se mnou po domě, a zatímco to všechno vstřebávám, rozlije se jí po tváři hrdý úsměv. „Snažila jsem se to udělat jako máma, ale myslím, že to se mi nikdy nepodaří.“

Co se týče vánoční výzdoby, babička nenechala nic ležet ladem a rok co rok vyprázdnila do jedné všechny krabice s dekoracemi. Pokud na dně zůstala zatoulaná mašle, našla pro ni využití. Vánoce, které jsme trávili tady v Severní Karolíně, bývaly doslova kouzelné. Stejný pocit mám i teď, když stojím v zádveří, dočista ohromená tím, co kolem sebe vidím, a vdechuju známou vůni citrusů a koření.

„Už jsem ti někdy říkala, jak obalila všechna dvířka skříněk a konferenční stolků balicím papírem?“ Mámin úsměv se ještě rozšíří a já zavrtím hlavou. „Vážně?“

„Zní to šíleně, já vím, ale vypadalo to úžasně. Tyhle věci jí fakt šly.“

„Hele, nebuď tak skromná. Tobě to taky jde. Vypadá to na-
prосто dokonale.“ Všechna čest mé matce. Připadá mi, jako bych se vrátila v čase. Zábradlí schodiště napravo od nás, které vede do patra, je ověšené živými girlandami s cesmínou a bílými světýlky, která se postupně rozsvěčují a zase zhasínají. Před námi se rozprostírá dlouhá chodba vedoucí do kuchyně. Nalevo od vchodu je velký, útulný obývací pokoj s vysokým sešíkmeným stropem. Výhled z útesu, na kterém dům stojí, je díky zasněženě hoře přímo naproti úchvatný.

Nábytek je sice trochu zastaralý, ale měkce polstrovaný a pohodlný, takže místnost působí zabydleně a útulně. Většinu stěny naproti chodbě zabírá veliký kamenný krb na dřevu. Hned vedle jednoho z áčkových oken stojí obrovská borovice pokrytá od špičky po kmen blikajícími světýlky a vedle ní jsou připravené krabice s ozdobami.

Celý dům je zahalený do vánočního hávu, osvětlený jako na karnevalu a prodchnutý různými odstíny červené, zelené, stříbrné a zlaté.

Na druhé straně obývacího pokoje visí ze stropu nad velkým, pečlivě vyzdobeným jídelním stolem nadměrné ozdoby.

Hrdě se křením a nasávám tu atmosféru. Na Ruby Collinsovou nemá ani ta moderátorka Martha Stewartová.

Nat King Cole zpívá o kaštanech pečených na otevřeném ohni a mě zaplavují vzpomínky. Celé mi to připomíná dobu, kdy všechno bylo mnohem jednodušší – kdy se životem dalo proplouvat mnohem snáz. Kdy jsem se na větší část svého života teprve těšila, ne o ní přemítala. Životní rozhodnutí nebyla tak absolutní, protože jsem měla pocit, že mám na všechno spoustu času.

S očima lesklýma dojetím a štěstím se otočím na matku a ona mi pohled opětuje, zcela zjevně spokojená s mou reakcí. Když promluvím, třese se mi hlas. „Mami...“

„Jako by tu byli, že?“

„Přesně takhle si to pamatuju.“ Přitáhnu si ji k sobě, znovu ji obejmu a lehce přitom vzlyknu. „Netušila jsem, jak moc tohle potřebuju.“

„Ach, beruško, to já taky ne. Veselé Vánoce. Chyběla jsi mi.“

„Veselé Vánoce. A omlouvám se, že jsem poslední dobou moc nevolala.“ S pocitem úlevy a většího nadšení z nadcházejících dnů se s mámou sebereme, setřeseme ze sebe emoce a nasadíme stejné úsměvy, právě když se z podkrovního pokoje nad námi ozve křik.

„Hned mi ho vrať!“ zavříská Gracie, moje devítiletá neteř. Stejně jako většina dětí jednociferného věku na prahu hormonální exploze se chová, spíš jako by byla na prahu třicítky... dokud jí nerupnou nervy.

„A najednou potřebuju panáka,“ řekne máma a protočí oči.

„O to se postarám,“ zahlaholím. „Dát mi na starost chlast byl chytrý tah.“

„Vrať mi ho,“ zapiští Gracie a v tu chvíli mi dojde, že mluví na mou sestru. „Mami, *prosím*, já ho potřebuju.“

„Probírali jsme to cestou sem – žádné mobily. Babička s dědečkem chtějí, abychom byli duchem přítomní. A stejně je tu špatný signál.“

Dokážu si představit, jak si Gracie dala ruku v bok. „A co mám jako dělat?!“

„V první řadě se okamžitě uklidni. A zadruhé nevím, dítě, co kdybys strávila čas se svojí rodinou?“

„Ničíš mi život!“

„No, to už je taková tradice, takže dělám něco správně.“

„Tati!“ zabrblá Gracie a já se usměju, když jí můj švagr Thatch odpoví: „Do tohohle se v žádném případě nehodlám míchat. Přestaň ječet, Gracie, a poslechni svou matku.“

„A je to tady,“ povzdechnu si s úsměvem. Společně s mámou se zhrozíme, když ječení přestane být rozumět. „Radši počkám, až se ten atomový hřib rozptýlí, než oznámím, že jsem tady. Kde je táta?“

„Pracuje venku na dalších světýlkách. Nebude spokojený, dokud nerozvěsí všechno, co je v kůlně. Už se mu z toho prastarého žebříku povedlo spadnout.“ Zavrtí hlavou. „Má půlku zadku fialovou.“

„Bez toho popisu bych se obešla.“

Máma se zasměje a štouchne do mě ramenem. „Zrovna chci začít chystat večeři.“

„Potřebuješ pomoc?“

„Ne, jsou to lasagne. Připravila jsem je už včera večer. Vezmi to pití a svůj kufr a běž se zabydlet.“ Zašklebí se.

„Co je?“

„Jsi v podkroví. Promiň, tvůj bratr a sestra potřebují kvůli dětem víc místa a –“

„To je v pohodě. S tím, že patřím do pokoje Hadrové Ančky a Andyho, jsem se smířila.“

Oči jí zjihnou. „Zlato, to není za trest. Prostě potřebují víc místa.“

„Bez obav. Mně to nevadí.“ V posledních minutách se mi výrazně zvedla nálada. I navzdory tomu, že se shora ozývá Graciin křik, sotva oktávu pod bodem tříštění skla.

„Mami, to mi nemůžeš udělat!“

Máma se ke mně nakloní a zašeptá: „Zrovna dostala svou první menstruaci.“

„Cože?! Vždyť je jí teprve devět.“

„Bůh má smysl pro humor, co? Dostala ji včera večer.“

„Paráda.“

„Jo a tvůj bratr někoho přivede.“

„Cože?“ zamračím se na ni. „Myslela jsem, že to bude jen v rodinném kruhu.“

„Nějakého chlápka, se kterým pracuje. Podle všeho se z nich stali velcí kamarádi. Ustlali jsme mu v pracovně.“

„Jsou Vánoce a on sem přivede někoho cizího?“

„Pro Brendena není cizí.“

„Prosím, řekni mi, že nemáte v úmyslu dát mě s ním dohromady.“

„Kéž by, ale tvůj bratr není tak prozíravý. Eliot, tak se myslím jmenuje, se prý chystal strávit Vánoce *sám*. To je hrozně smutné. Jeden navíc nás nezabije. Musí na tom být bledě, když přijde na svátky ke svému kolegovi. Dokážeš si to představit? Takže budeš dělat všechno pro to, aby se tu cítil vítaný, rozumíš, beruško?“

„Ještě něco, mami? Řekneš mi teď, že Santa neexistuje?“

Ošije se.

„Ale ne. Ne. Ne –“

„Ve středu za námi přijede tvoje teta.“

„Ale no tak!“ Rozhodím rukama. „Takovou bombu jsi měla nechat až na druhého panáka.“

„Když já dokážu strpět jedno odpoledne sestru tvého otce, ty to zvládneš taky. Je to jeho poslední žijící příbuzná a my všichni se kvůli ní musíme snažit. Čas je vzácný, a kromě toho jsou Vánoce.“

„Jasně.“

„Hele, už to začíná.“ Podívám se stejně jako ona skrz velká okna v obýváku a vidím, jak se na zmrzlou zem snáší příval velkých sněhových vloček.

„Podle předpovědi se to nejspíš neudrží, ale já doufám, že budeme mít bílé Vánoce.“ Máma zasněně vydechne, než málem vyletí z kůže, když se nad námi Gracie začne naplno vztekat.

„Tati, prosím, ať mi nebere můj telefon!“

Máma si povzdechne. „Radši si běž pro věci a vrať se dovnitř, než začne opravdu chumelit, a *prosím tě*, nezapomeň ten chlast.“

„To nehrozí.“

Čtvrtá kapitola

WHITNEY

Proplížím se s kufrem prvním patrem, kde se hádá rodina mé sestry, a vystoupám po strmých schodech do maličkého podkrovního pokoje. Přejdu k jednolůžku, hodím kufr na matraci a kouknu na máminy panenky z dětství, Hadrovou Ančku a Andyho, usazené na polštářích. Prsty přejezu po přízových vlasech Hadrové Ančky a zahřeje mě u srdce, že z téhle chaty mají vzpomínky už čtyři generace.

Rodina je pro mě definicí gravitace.

Když se zbavím kufru, přinesu dovnitř zabalené dárky a úhledně je narovnáám pod stromeček, než donesu do kuchyně bednu plnou alkoholu.

„Bůh ti žehnej, dítě,“ prohodí máma přes rameno, zatímco strká do trouby obrovský pekáč lasagní.

„Určitě nepotřebuješ pomoc?“

„Ne, holka, namíchej si koktejl a běž pozdravit tátu.“

„Provedu.“

Naliju si ledovou whisky s trochou koly a vydám se hledat tátu. Být tetou je jednou z největších výsad mého života, ale třet celých dní v jednom domě s neteřemi a synovci je něco úplně jiného. Není se kam schovat a já jsem zvyklá na klidnější a pokojnější stav domácí existence. V tomhle smyslu jsem doopravdy jako stará panna.

Rádně si loknu Jacka, zamířím z kuchyně do přilehlé pracovny a vyjdu posuvnými skleněnými dveřmi. Vkročím na

obrovskou verandu, která lemuje pravou stranu domu, pokochám se výhledem na hory naproti přes údolí a pak se vydám za zvukem tichého vrčení. Najdu spodní polovinu táty na žebříku, odkud připevňuje světlýlka na okraj střechy.

„Čau tatko,“ pozdravím ho. On vykoukne zpod střechy a tvář se mu rozzáří úsměvem, zatímco mu kolem ramen v kabátu vytrvale padá sníh. „Ahoj beruško. Už jsi dorazila?“

„Ano, právě teď. Proč rozvěšuješ další světlýlka? Víš, že za týden je budeš muset zase sundat.“

„Joe by to tak chtěl.“ Můj táta je chlap jako hora. Jeho mohutná postava, velké ruce a výrazné rysy jsou naprostým protikladem mě a mé matky. Prohlédnu si jeho profil, když sestupuje po žebříku, a všimnu si, že muž, kterého jsem kdysi považovala za nesmrtelného a nepřemožitelného, začíná vykazovat skutečné známky stárnutí. Díky tomu je pro mě jeho letmé objetí k nezaplacení a cesta sem stoprocentně stála za to. Tedy až do chvíle, než mi sebere pití a obrátí ho do sebe, jako by bylo jeho.

Když vypije celou sklenici, nasaje do úst trochu ledu, aby z něj vycucal co nejvíc alkoholu. „Tvoje matka mi nedovolí dát si drink dřív než po večeři, *ta čarodějnice*.“

„Nejsi trochu ve stresu, tati?“ zasměju se, když znovu naklopí skleničku, aby ani kapka nepřišla nazmar. Když vidím, jak ji vysává, napůl čekám, že ji vylíže jazykem jako žirafa.

„Ne. Proč se ptáš?“

Z okna nad námi se ozve Graciin hlas a já povytáhnou obočí.

„Fajn,“ řekne a zvedne ke mně provinilý pohled. „Předstírám, že mám plné ruce práce, abych se vyhnul Gracii. Ječí na tvou sestru od chvíle, co včera přijeli.“

Otře si ústa, pohlédne mi vystrašenýma očima přes rameno a ztíší hlas. „Je to moje první vnouče a já ji mám rád. Bůh ví, že ano, ale jméno, které má v sobě obsažené slovo ‚milost‘, pro ni *nebylo* ta správná volba.“

„Tatko!“ vynadám mu se smíchem.

„Co je? Je hrozná. Pořád si jen stěžuje a štěká rozkazy po tvé sestře a matce.“ Naposledy usrkne z prázdné skleničky. „Díky, beruško. Tohle jsem fakt potřeboval.“

„Evidentně.“

Prohlédne si mě. „Vypadáš krásně, zdravě. Jak se ti daří?“

„Upřímně řečeno, dost blbě. Rozešla jsem se s dalším chlápem, který se mi ani nelíbil, a nedostala jsem povýšení, které jsem si zasloužila. Jo a právě mi zdechlo auto.“

„Gravitace,“ připomene mi.

„Já vím. A věř mi, jsem tady za to čím dál vděčnější.“ Zadíívám se na rozlehlou zahradu lemující skalní útes za okrajem terasy, kterou začíná pokrývat rychle padající sníh.

„Chybí ti děda Joe?“ zeptám se. Můj otec a děda byli nejlepší kamarádi, přestože táta utekl s mou mámou, když jim bylo teprve devatenáct. V malém městě, kde moji rodiče vyrůstali, než se přestěhovali do Nashvillu, to vyvolalo pěkný skandál. A Triple Falls je maloměsto v každém smyslu. Podle všeho se tu udrží jen velmi málo tajemství.

„Pořád se mi po něm stýská. Dělal se mnou věci, na které je tvůj bratr příliš zahleděný do počítačů. O tvém švagrovi ani nemluvě.“

„Tak to prr, taťko. Thatch je *světec*. Musím ti snad připomínat, že si vzal *Serenu*? Tolik se věnuje své ženě a dětem, že mu na nic jiného nezbyvá čas. A taky je to můj nejoblíbenější člen naší rodiny.“

„Přiženal se.“

„Právě proto.“

Oba se zasmějeme.

„Ale schovává se nahoře s tvou sestrou, místo aby mi pomohl.“

„Zatímco ty se schováváš před jeho dcerou a přetřásáš rodinné drby.“

Táta zabrblá. „Až budu potřebovat, aby mě nějaká ženská zpražila, zajdu si popovídat s tvou matkou. A teď, když mě

omluvíš, se musím vrátit k práci, než mi vymyslí seznam zbytečností, které mám udělat.“ Letmo mě obejme, než otevře novou krabici s pochybně vypadajícími světýlky, aby se v ní přebral.

„Dům vypadá fenomenálně, taťko. Bude to skvělý týden.“

„Víš, co by bylo skvělé?“ Pokývne hlavou směrem k mé prázdné sklenici. „Kdybys mi přinesla ještě jeden drink.“

„Ne dokud máš v plánu používat tu smrtící past, které říkáš žebřík. Vážně, tati, ta věc pod tebou každou chvíli rupne.“

„Je silný jako pár volů. Slouží už takovou dobu.“

„No právě. Já mu nevěřím. Zajedu hned do železářství a koupím ti něco bezpečnějšího, pokud tenhle přestaneš používat.“

„Dotáhla to k dokonalosti, co?“ pokyne hlavou k vyzdobenému interiéru a mou starost o jeho bezpečí ignoruje.

„Vy oba.“

Shora se ozve další jekot a oba se ostražitě podíváme směrem k domu.

„Budu tady venku až do večere,“ zabručí si táta pod nos. Prohrábne přitom krabici, přehodí si světelný řetěz přes rameno a vyleze zpátky na žebřík. Připravená na další rundu vejdu dovnitř a ocitnu se tváří v tvář své neteři, která už je stejně vysoká jako já.

„Nazdar, teto Whit!“ Gracie mě tak silně obejme kolem pasu, až mi málem vyrazí dech. „Babička říkala, že už jsi tady!“

„Vážně?“

„A já jsem taaaaak ráda.“

„Nepovídej.“ Vždycky je v tom nějaký háček. Svou neteř a synovce vídám dost často, a tím myslím, že si nenechám ujít žádné jejich významné události a hlídám je nejméně dvakrát do měsíce. S Gracií jsme si blízké a jako teta mám tu výsadu, že mě zasvěcuje do zásadních informací, které pak velmi kreativními způsoby předávám sestře – což znamená, že jsem pro neteř hrdinka a zároveň ji chráním před ní samotnou.

„Chyběla jsi mi,“ zapiští, aby se mi vlichotila.

„Taky jsi mi chyběla.“

„Hele,“ řekne a sladce se usměje, „mohla bych si na chvilku půjčit tvůj mobil?“

„Ani nápad.“

Její úsměv zmizí stejně rychle, jako se objevil, a když znovu promluví, vyděsí mě démonickou změnou v hlase. „Trčíme v téhle pitomé chatě a ani u sebe nesmíme mít telefony? Vůbec jsem sem nechtěla jezdit!“

„Bože,“ zaslechnu mámu, jak v kuchyni zareptá. Víím, že by své vnučce nejradši vynadala, ale drží se zpátky, protože nechce zahájit svátky jako ta špatná.

A tady přicházím na řadu já.

„Gracie, přestaň ječet. Bolí mě z tebe hlava. A když se budeš chovat slušně,“ uplatím ji bez váhání, „možná ti dovolím, abys mi dělala vizážistku. A mimochodem, přivezla jsem *všechno*, co jsem posledně koupila v Ultě, aby sis s tím mohla pohrát.“ Nakloním se k ní a zašeptám: „Babička se nadřela, abychom si to tady všichni užili. Takže když mi slíbíš, že si necháš to remcání pro sebe, možná ti i pár věcí nechám. Platí?“

Vidím, jak se jí v hlavě točí kolečka, když si v duchu prochází výhody mnou navrženého kompromisu. „Dobrá. Můžu tě nalíčit *hned*?“

„V to jsem doufala. Skoč pro to. Všechno je to v červené tašce na mém kufříku.“

Do pracovny / muzea Elvise Presleyho, kde stojíme a vyjednáváme, vejde moje sestra. Už je tu připravená velká nafukovací matrace a čeká na kohokoliv, koho můj bratr považuje za dostatečně důležitýho, aby ji obsadil. Gracie se beze slova a vzdorovitě protáhne kolem své matky a pak vyběhne přes kuchyň a chodbu ke schodům.

„Konečně jsi tady,“ povzdechne si Serena s unaveným pohledem a dojde ke mně. Přitáhnu si ji do náruče a několik vteřin

spolu stojíme v objetí, zatímco mi sestra předstíraně štká do ramene. „Už nikdy nebudu mít sex, fakt nikdy.“

Když se pustíme, ohlédne se za Gracii a ztíší hlas. „Proč, panebože, proč jen jsem dala na Thatche, když se při našem prvním sexu rozplýval láskou a říkal: ‚Zplodíme spolu dítě?‘“

Obě vyprskneme smíchy, já spíš překvapením.

„To že řekl *Thatch*?“

„Věř mi, byl to vzácný okamžik,“ zabručí. „Začínám si myslet, že se mi to jen zdálo.“ Rozhlédne se po místnosti, otcově svatyni věnované králi rokenrolu.

„Lituju toho chudáka, co tady bude spát.“

„To teda jo,“ řeknu při pohledu na pokoj. „Je to fakt trapas. Ještě že já jsem sem letos nikoho nového nepřivedla. Čím víc krámů táta kupuje, tím hůř se to vysvětluje.“

„Všechno si z domu přivezl sem, aby se toho nemusel zbavovat.“

„Tátu musíš milovat.“

Jen co to řeknu, táta zakleje a skrz jedno ze tří velkých oken pracovny periferně zahlédneme jeho nohy na žebříku. Obě se zasmějeme, když nakoukne dovnitř, aby se podíval, jestli ho máma neslyšela nadávat.

„Všechno v pohodě, taťko?“ zvýší hlas Serena, aby ji slyšel.

Ukáže nám zdvižený palec a pak zmizí z dohledu.

S úsměvem se otočím zpátky na Serenu a vytřeštím na ni oči. „Máma říkala, že prý to Gracie poprvé dostala.“

„Je to tak, a mám-li být upřímná, momentálně ji nemůžu vystát. Možná nám pár dní budeš muset dělat nárazník. Ještě chvíli a shodím ji z útesu. Pomoz mi, prosím. Jsi jediná, koho poslouchá.“

„Já si s ní poradím. Ale nejdřív mi řekni, kde je to moje zlatíčko.“

„Zrovna spinká. Věřila bys, že celý ten virvál prospal? Vyhýbá se Gracii líp než táta.“

„A moje *druhé* zlatíčko?“

„Thatch si šel lehnout. Myslím, že má trauma z naší šestiho-
dinové cesty, která nám trvala osm hodin – protože děti.“

„Chudáček. To bylo tak zlé?“

Přikývne a já přejeđu pohledem po její typické plandavé mi-
kině, legínách a nedbalém drdolu. Máme stejnou blond barvu
vlasů i postavu, ale Serena mě o několik centimetrů převyšuje.
Jinak je do očí bijící, že jsme sestry.

„Thatch momentálně nemá ponětí, jak se svou dcerou mlu-
vit. Přísahám, že jsem viděla, jak mu strachy vhrkly do očí slzy,
když jsem mu to včera večer řekla.“ Spiklenecky se ke mně na-
kloní. „Půjdu uklidit garáž, nevadí?“

Uklid garáže je heslo pro ryze dospělácké aktivity.

„Jen jdi.“

„Říkala jsi, že tu nechceš dělat chůvu.“ Její hlas zní truchlivě
a já okamžitě zalituju, že jsem to řekla. Už tak jí dělá starosti,
že se Gracie ke všem ostatním chová nesnesitelně.

„Byla jsem v ráži. Chvíli to zvládnu.“

„Jsi si jistá, že ji zvládneš? Že je zvládneš *oba*?“

„Holka, prosím tě, už běž.“

„Hodně štěstí,“ zamumlá máma z kuchyně skrz okénko do
pracovny.

„Není zas tak hrozná, mami,“ pokará ji Serena.

Ticho.

„Není,“ hájí moje sestra svou dceru a otočí se ke mně. „Je jen
trochu podrážděná.“

„Je postrach. Ale já si poradím. Už ho můžu jít vzbudit?“

Serena se zakření, protože ví, že můj synovec je jediný při-
jatelný úplatek za to, že zabavím její děti a poskytnu jí čas pro
sebe. „Jasně, už spí dost dlouho.“ Zrovna když se chystám jít
nahoru, uvítá mě pod schody moje neteř.

„Připravená?“

„Jdu vzbudit tvého brášku. Hned se vrátím.“

Přikývne. „Dobře, zatím to nachystám.“ Přitáhnu si Gracii do náruče. Malá holčička, kterou znám, mizí každým dnem. „Veselé Vánoce, děvče.“

„Veselé Vánoce, teto Whit,“ odpoví Gracie. Vlasy má blondaté s příměsí zrzavé po tátovi. Ale už je z ní každým coulem Collinsovic holka. Nezávislá, přímá a prostořeká. Podívá se na mě a vykulí své hnědé oči, které má po matce.

„Musím ti něco říct.“

„Jo?“ předstírám překvapení. V téhle rodině se nic neutají, bez ohledu na to, kdo je důvěrníkem.

Trochu jí zčervenají tváře. „Jde o ženskou záležitost.“

„To mě zajímá. Už se nemůžu dočkat.“ Plácnu ji po zadku. „Dej mi deset minut.“

„Tak jo.“

Odběhne s mým arzenálem líčidel k jídelnímu stolu, zatímco já vyjdu po schodech a následuju chlapské chrápání až na konec chodby. Udivuje mě, jak rychle muži usínají, jako by neměli vůbec žádné starosti. Babička říkávala, že když dáš chlapovi kus betonu, najde si způsob, jak si na něm ustlat. Nakouknu na Thatche a vidím, že je v limbu, pusu má dokořán a jeho zrzavé vlasy zoufale potřebují ostříhat. Vedle mé sestry je to jeden z mých nejbližších přátel. Ti dva jsou spolu už tak dlouho, že mi připadá, jako bychom spolu vyrůstali. Už nejednou – když jsem měla obzvláště špatné období – mi dokázal pomoci, ne z povinnosti, ale protože mu na mně doopravdy záleží. Je trpělivý, laskavý, starostlivý, oddaný – v oblasti manželství je pro mě Thatch vzorem. V průběhu let jsem sledovala, jak se z pasivního přítele mění v supermanžela. I když si moje sestra stěžuje na jeho fórky, je to jeden z nejlepších lidí, jaké znám. Je tak tolerantní, až je svatý. A navíc mi dal dva z lidí, které mám na světě nejradši.

O místnost dál spatřím cestovní postýlku a v ní tvrdě spící děťátko. Mám co dělat, abych ho hned nepopadla do náruče. Pouhý pohled na Peytona ve mně vzbuzuje lásku, která hraničí

s posedlostí. Od chvíle, kdy se narodil, se stal láskou mého života. A nejen to, ať už jsem zaujatá, nebo ne, je to to nejrozkošnější dítě, jaké jsem kdy viděla. Má sytě zrzavé vlásky a tvářičky tak velké a plné, že mu ztěžují řeč. Pro jeho velké zelené oči mám slabost – jako jediné dítě v rodině Collinsových se vyhnul hnědé. Jeho dokonalá růžová pusinka tvoří maličké „o“. Na sobě má kvůli horku jen plenku a vlněné ponožky, protože dole plápolá oheň, který vyhřívá horní patra chaty.

Klidně leží a jeho baculaté tělíčko je samý faldík a záštipek. Když se tak na něj dívám, srdce se mi nesnesitelně dme.

Mojí sestře se narodilo moje vysněné dítě.

Tety by si neměly vybírat oblíbence, ale ze všech svých neteří a synovců mám k tomuhle tak silné city, že je nelze ignorovat. Trochu se zavrtí, jako by vycítil mou přítomnost, a zamrká očkami, než se ve své ohradce ještě víc schoulí. V tu chvíli mě přemůže chamtivost. Něžně ho zvednu z místa, kde spí, a on sebou trhne, ale pak se mi uvelebí na hrudi, zatímco mě obklopí vůně dětského tělového mléka. Neschopná odolat mu vtisknu polibek a on vzdychne, jako by čekal, že přijde. Nedokážu zabránit tomu, jak se mi rozbuší srdce, když pevně zavře oči, aby se vrátil ke svému snu, a jeho světle zrzavé řasy se rozprostrou nad jeho absurdně plnými tvářičkami. „Ty jeden malý svůdníku, jsi ten nejlepší vánoční dárek, jaký si holka může přát.“

Usadím se do starého houpacího křesla, které sem babička dala speciálně kvůli ukolébávání svých pravnoučat, a jemně se nohou odrazím od starého koberce. Za oknem hustě sněží a já si vychutnávám ten vzácný okamžik, kterých se mi dostává tak málo. Pokaždé, když chovám Peytona v náruči, je to hořkosladká připomínka toho, že blíž rodičovství už v životě nebudu.

Moje děloha je už léta považovaná za geriatrickou a já to loni dobrovolně vzdala. Při posledních narozeninách jsem došla k závěru, že i kdyby se mi podařilo najít si manžela, touha po potomcích už mě – z velké části – opustila.

Vždycky jsem měla za to, že nejzazší mezí je čtyřicítka, ale můj gynekolog mě informoval, že tou dobou už to může být riskantní a nebezpečné. Víím, že se moje okno zavřelo, tedy *zavírá*, ale nic jsem s tím neudělala a záměrně nechávám své hodiny dotíkat.

O tom, že bych si pořídila dítě i bez partnera, jsem já hloupá nikdy neuvažovala, a to ani v době, kdy jsem po rodině toužila nejvíc. Popravdě jsem nikdy neměla partnera, se kterým bych o dítěti přemýšlela. Až na *jednoho*. Paradoxně byl pravým opakem definice rodinného typu.

Už jsem se smířila s tím, že všechny děti v mém životě zplodí mí sourozenci – a to mi stačí a stačilo. Většinou. Ale čas od času mě přepadne pocit, že jsem promeškala něco *velkého*, jakýsi přechodový rituál v životě ženy.

Když chovám Peytona v náruči, cítím, že jsem nepromeškala nic.

Stáhnu mu ponožku a prohlédnu si jeho buclatý nárt, než po něm přejeďu prstem. Odtáhne nožku a já se zachichotám a zašeptám mu do vlasů: „No tak, mrňousku, ukaž tetě kukadla. Ukaž mi je.“

Zaboří se mi do krku a dokonalé růžové rtíky má dokořán, jako by byl opilý mlékem. Jemně do něj štouchnu. „Probuď se kvůli mně, chlapečku. Potřebuju, abys mě viděl, než mě tvoje sestra zmaluje jako klauna a vyděsím tě k smrti.“

Nedokážu ho probudit, aniž bych se cítila jako padouch, a tak se zadívám z okna na padající sníh a poslouchám lidský ruch, který sem doléhá zezdola. Přímou pod námi slyším tátu se sponkovačkou, máma v kuchyni mixuje a poslouchá u toho Brendu Lee, zatímco sestra za sebou zavře dveře do garáže a pokřtí staré zaprášené krabice trochou Boba Marleyho.

Na okamžik se mi vybaví vzpomínka, jak ráno na Boží hod vánoční seběhneme ze schodů a vidíme prarodiče v houpacích křeslech s plnými šampuskami, kteří nás vítají, zatímco my

vřískáme jako utržení ze řetězu. Naši sedí vedle nich na dvojseadačce a sami drží v rukou sklenky se šampaňským.

Z rozjímání mě vytrhne oslepující bolest, která mi vystřelí od oční bulvy ke spánku, a viník pištivým hlasem pronese název jím právě poškozeného orgánu, zatímco já se snažím zadržet vyjeknutí.

„Okooooo,“ zapiští Peyton. Opakovaně promrkám slzící oči a zasměju se, když se mi dítě napřímí v klíně, aby se uvelebilo, a hlavou mi přitom vrazí do brady, než do mě znovu píchne prstem: „Mos, pusa, blada.“ Rozbolavělá, ale neschopná mu odolat ho k sobě přitisknu. „Ahoj chlapečku, vyspinkal ses hezky?“

„Mo.“

„Co?“ zasměju se nevěřičně. „Říkáš jo?“

Zopakuje názvy mých rysů, protože je zcela nespokojený s tím, že napoprvé nedostal žádnou pochvalu.

Typický muž – a egomaniak.

„Správně, zlatíčko. Jsi taaakový šikulka.“

„Whit, udělej,“ nařídí mi.

Zavrtám se mu do krku a on zaprotestuje, abych se do toho pustila: „Whit, udělej!“

„Dobrá, fajn. Jsi hrozně náročný.“ Podaří se mi vymrkat zklidňující slzu, ale je mi jasné, že oko mám červené jako vlasy tohoto andílka. „Tady máš...“ přitisknu mu prst na čelo, „čelíčko,“ vyslovím pomalu a klesnu prstem k jeho oku, „očíčka na koukání,“ přitisknu mu prst na tvář, „tvářičky s dólíčky, nosánek na čichání, pusinku na papání a *tady* tě lechty, lechty, polechtáme.“ Když ho prsty pošimrám pod bradou, Peyton vyjekne a rozesměje se.

„Eště!“

„Nejdřív pusinku.“

Chytí mě za obličej, ostrými nehtíky se mi přitom zaryje do čelisti, a pak mi vtiskne uslintaný polibek, který si vychutnám. „Dobrá pusinka. Děkuji.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nadělení před Vánoce.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.